

Зміст

Присвята

Також від Ніла Дональда Волша

Подяки

Вступ

Розділ 1

Розділ 2

Розділ 3

Розділ 4

Розділ 5

Розділ 6

Розділ 7

Розділ 8

Розділ 9

Розділ 10

Розділ 11

Розділ 12

Розділ 13

Розділ 14

Розділ 15

Розділ 16

Розділ 17

Розділ 18

Розділ 19

Розділ 20

Розділ 21

На завершення

Про автора

Для

НЕНСІ ФЛЕМІНГ-ВОЛШ

Найкраща подруга, дорога супутниця, пристрасна кохана та чудова дружина, яка навчила мене та подарувала мені більше, ніж будь-яка людина на Землі.

Я благословенний у Тобі понад мої найвищі мрії. Ти знову змусив мою душу співати. Ти явив мені любов у дивовижній формі. І ти повернув мене до самого себе.

Я смиренно присвячую цю книгу тобі, моєму найвеличнішому вчителю.

Також від Ніла Дональда Волша

Розмови з Богом, книга 1

Медитації з книги «Розмови з Богом», книга 1

Розмови з Богом, книга 2

Подяки

Як завжди, я хочу спочатку подякувати своєму найкращому другові, Богу. Я сподіваюся, що одного дня кожен зможе мати дружбу з Богом.

Далі я висловлюю подяку моїй чудовій супутниці життя, Ненсі, якій присвячена ця книга. Коли я думаю про Ненсі, мої слова вдячності здаються слабкими порівняно з її вчинками, і я відчуваю себе застряглою, не в змозі знайти спосіб висловити, яка вона насправді надзвичайна. Це я знаю напевно. Моя робота була б неможливою без неї.

Далі я хочу висловити подяку Роберту С. Фрідману, видавцю видавництва Hampton Roads Publishing Company, за його сміливість у першому представленні цього матеріалу публіці в 1995 році та публікації всіх томів трилогії CWG. Його рішення прийняти рукопис, який було відхилено чотирма іншими видавцями, змінило життя мільйонів людей.

І я не можу дозволити моменту виходу цієї останньої частини трилогії «Розмови з Богом» пройти повз увагу, не відзначивши надзвичайний внесок у її публікацію Джонатана Фрідмана, чия ясність бачення, глибина мети, глибина духовного розуміння, безкінечне джерело ентузіазму та монументальний дар творчості значною мірою стали причиною того, що «Розмови з Богом» потрапили на книжкові полиці саме тоді і так, як це сталося. Саме Джонатан Фрідман усвідомив масштаб цього послання та його важливість, передбачивши, що його прочитають мільйони, передбачивши, що воно стане класикою духовної літератури. Саме його рішучість визначила час та дизайн «Розмов з Богом», а його непохитну відданість значною мірою сприяла ефективності його початкового розповсюдження. Усі шанувальники «Розмов з Богом» назавжди будуть у боргу перед Джонатаном, як і я.

Я також хочу подякувати Метью Фрідману за його невпинну працю над цим проектом з самого початку. Цінність його спільних творчих зусиль у дизайні та виробництві неможливо переоцінити.

Зрештою, я хочу висловити подяку деяким авторам і вчителям, чия робота настільки змінила філософський та духовний ландшафт Америки та світу, і які щодня надихають мене своєю відданістю донесенню ширшої правди, незважаючи на тиск і особисті ускладнення, які створює таке рішення.

Джоан Борисенко, Діпаку Чопри, доктору Ларрі Доссі, доктору Вейну Дайєру, докторці Елізабет Кюблер-Росс, Барбарі Маркс

Хаббард, Стівену Левіну, доктору Реймонду Муді, Джеймсу Редфілду, доктору Берні Сігелу, доктору Брайану Вайсу, Маріанні Вільямсон та Гері Зукаву — усім з яких я особисто знайомий і глибоко поважаю — я висловлюю подяку вдячній публіки, а також мою особисту вдячність і захоплення.

Це деякі з наших сучасних вказівників шляху, це ті, хто прокладає шлях, і якщо я зміг розпочати особисту подорож як публічний проповідник вічної істини, то це тому, що вони та інші, подібні до них, з якими я не зустрічався, зробили це можливим. Їхня життєва праця є свідченням надзвичайної яскравості світла в усіх наших душах. Вони продемонстрували те, про що я щойно говорив.

Вступ

Це надзвичайна книга. Я кажу це як людина, яка мала дуже мало спільного з її написанням. Все, що я насправді зробила, це «прийшла», поставила кілька запитань, а потім записала під диктовку.

Це все, що я зробив з 1992 року, коли почалася ця розмова з Богом. Саме того року, глибоко пригнічений, я з муками вигукнув: Що потрібно, щоб життя працювало? І що я зробив, щоб заслужити життя в такій постійній боротьбі?

Я записав ці запитання на жовтому блокноті, у гнівному листі до Бога. На мій подив і здивування, Бог відповів. Відповідь прийшла у вигляді слів, прошепчених мені в голові Безголосим Голосом. Мені пощастило записати ці слова.

Я роблю це вже понад шість років. І оскільки мені сказали, що цей особистий діалог колись стане книгою, я надіслав першу партію цих слів видавцю наприкінці 1994 року. Вони вже були на полицях магазинів через сім місяців. На момент написання цієї статті ця книга вже 91 тиждень перебуває у списку бестселерів New York Times.

Друга частина діалогу також стала бестселером, кілька місяців потрапивши до списку газети «Таймс». А тепер третя й заключна частина цієї надзвичайної розмови.

Ця книга писалася чотири роки. Вона давалася нелегко. Проміжки між моментами натхнення були величезними, не раз простягаючись крізь піврічні каньйони. Слова в першій книзі диктувалися протягом одного року. Друга книга була написана трохи довше за такий самий час. Але цей останній сегмент довелося писати під увагою громадськості. Куди б я не пішов з 1996 року, я всюди чув лише запитання: «Коли вийде третя книга?», «Де третя книга?», «Коли можна очікувати третю книгу?»

Ви можете уявити, що це зі мною зробило, і як це вплинуло на процес досягнення мети. Я міг би з таким самим успіхом кохатися на пагорбі пітчера на стадіоні "Янкі".

Власне, цей вчинок забезпечив би мені більше приватності. Під час написання третьої книги щоразу, коли я брав до рук ручку, мені здавалося, що за мною спостерігають п'ять мільйонів людей, які чекають, ловлять кожне слово.

Все це не для того, щоб привітати себе із завершенням цієї роботи, а радше для того, щоб просто пояснити, чому це зайняло

так багато часу. Мої моменти розумової, духовної та фізичної самотності були дуже рідкісними протягом останніх років.

Я почав писати цю книгу навесні 1994 року, і вся рання оповідь була написана в цей період. Потім вона охоплює багато місяців, зрештою перестрибує на цілий рік уперед і, нарешті, завершується заключними розділами, написаними навесні та влітку 1998 року.

На ось на що ви можете покластися: цю книгу ніхто не нав'язував, жодним чином. Натхнення або прийшло саме, або я просто відклав ручку та відмовився писати — в одному випадку понад 14 місяців. Я був рішуче налаштований взагалі не писати жодної книги, якщо це мав бути вибір між цим і книгою, яку я мусив написати, бо я обіцяв. Хоча це трохи нервувало мого видавця, це значною мірою допомогло мені бути впевненим у тому, що відбуватиметься, скільки б часу це не зайняло. Зараз я представляю її вам з упевненістю. Ця книга підсумовує вчення перших двох частин цієї трилогії. Потім вона доводить їх до логічного та захопливого завершення.

Якщо ви читали передмову до будь-якої з перших двох частин, то знаєте, що в кожному випадку я трохи хвилювався. Насправді, боявся, якою може бути реакція на ці твори. Зараз я не боюся. Я зовсім не боюся третьої книги. Я знаю, що вона зворушить багатьох із тих, хто її читатиме, своєю проникливістю та правдою, теплотою та любов'ю.

Я вважаю це священним духовним матеріалом. Тепер я бачу, що це стосується всієї трилогії, і що ці книги будуть читатися та вивчатися десятиліттями, навіть поколіннями. Можливо, століттями. Тому що, взята разом, трилогія охоплює дивовижний спектр тем, від того, як побудувати стосунки, до природи кінцевої реальності та космології Всесвіту, і включає спостереження за життям, смертю, романтикою, шлюбом, сексом, вихованням дітей, здоров'ям, освітою, економікою, політикою, духовністю та релігією, життєвою справою та правильним способом існування, фізикою, часом, соціальними звичаями та звичаями, процесом творення, нашими стосунками з Богом, екологією, злочином і покаранням, життям у високорозвинених суспільствах космосу, правильним і неправильним, культурними міфами та культурною етикою, душею, партнерами душі, природою справжнього кохання та шляхом до славного вираження тієї частини нас самих, яка знає Божественність як нашу природну спадщину.

Моя молитва полягає в тому, щоб ви отримали користь від цієї роботи.

Благословенний будь.

Ніл Дональд Волиш

*Ашленд, Орегон
Вересень 1998 року*

1

Це Великдень 1994 року, і я тут, з ручкою в руці, як мені було наказано. Я чекаю на Бога. Він обіцяв з'явитися, як Вона з'явилася протягом двох попередніх Великодніх свят, щоб розпочати ще одну річну розмову. Третю і останню — поки що.

Цей процес — це надзвичайне спілкування — розпочався у 1992 році. Він завершиться на Великдень 1995 року. Три роки, три книги. Перша була присвячена переважно особистим питанням — романтичним стосункам, пошуку підходящої роботи, взаємодії з потужними енергіями грошей, кохання, сексу та Бога; і тому, як інтегрувати їх у наше повсякденне життя. Друга розширила ці теми, перейшовши до основних геополітичних міркувань — природи урядів, створення світу без війни, основи для єдиного міжнародного суспільства. Мені сказали, що ця третя і заключна частина трилогії зосередиться, як мені сказали, на найважливіших питаннях, що стоять перед людством. Концепціях, що стосуються інших світів, інших вимірів, і того, як усе це складне переплетення поєднується воєдино.

Прогрес був

Індивідуальні істини

Глобальні істини

Універсальні істини

Як і з першими двома рукописами, я не маю жодного уявлення, куди це все йде. Процес простий. Я беру ручку, ставлю запитання — і дивлюся, які думки спадають мені на думку. Якщо нічого немає, якщо мені не дають слів, я відкладаю все до іншого дня. Весь процес зайняв близько року для першої книги, понад рік для другої. (Ця книга все ще в процесі написання, поки що починається ця.)

Я гадаю, що це буде найважливіша книга з усіх.

Вперше відтоді, як я почав цей процес, я відчуваю великий сорому з цього приводу. Минуло два місяці відтоді, як я написав ці перші чотири чи п'ять абзаців. Два місяці з Великодня, а нічого не сталося — нічого, крім сорому.

Я витратив тижні на перегляд та виправлення помилок у набраному рукописі першої книги цієї трилогії, і лише цього тижня отримав остаточну, виправлену версію першої книги, лише для того, щоб знову відправити її на верстку з 43 окремими помилками, які потрібно було виправити. Тим часом друга книга,

все ще в рукописному вигляді, була завершена лише минулого тижня — на два місяці пізніше «графіка». (Її мали зробити до Великодня 1994 року.) Ця книга, розпочата у Великодню неділю, незважаючи на те, що друга книга була незавершеною, з того часу лежала у своїй папці, і тепер, коли друга книга завершена, вона вимагає уваги.

Однак, вперше з 1992 року, коли все це почалося, я ніби опираюся цьому процесу, якщо не кажучи вже про обурення. Я почуваюся в пастці цього завдання, і мені ніколи не подобалося робити те, що я мав робити. Крім того, роздавши кільком людям невиправлені копії першого рукопису та почувши їхню реакцію на нього, я тепер переконаний, що всі три ці книги будуть широко читані, ретельно досліджені, проаналізовані на предмет теологічної актуальності та пристрасно обговорювані протягом десятків років.

Через це мені було дуже важко дістатися до цієї сторінки; дуже важко вважати цю ручку своїм другом — бо хоча я знаю, що цей матеріал має бути донесений, я знаю, що наражаю себе на найганебніші нападки, глузування і, можливо, навіть ненависть багатьох людей за те, що вони наважилися висловити цю інформацію, — не кажучи вже про те, що наважилися оголосити, що вона походить до мене безпосередньо від Бога.

Гадаю, мій найбільший страх полягає в тому, що я виявляюся неадекватним, невідповідним «речником» Бога, враховуючи, здавалося б, нескінченну низку помилок і проступків, які позначили моє життя та характеризували мою поведінку.

Ті, хто знав мене з минулого, — включаючи колишніх дружин та моїх власних дітей, — мали б повне право виступити та засудити ці твори, виходячи з мого млявого виконання простих, рудиментарних функцій чоловіка та батька як людини. Я жалюгідно провалив у цьому, а також в інших аспектах життя, пов'язаних з дружбою та чесністю, працьовитістю та відповідальністю.

Коротше кажучи, я гостро усвідомлюю, що не гідний представляти себе як Божу людину чи посланця істини. Я мав би бути останньою людиною, яка брала б на себе таку роль, або навіть дозволяла б собі це робити. Я несправедливо ставлюся до істини, дозволяючи собі говорити її, тоді як усе моє життя було свідченням моїх слабкостей.

З цих причин, Боже, я прошу Тебе звільнити мене від обов'язків Твого писаря і знайти когось, чие життя робить його гідним такої честі.

Я хотів би завершити те, що ми тут почали, хоча ти не зобов'язаний цього робити. У тебе немає жодних «обов'язків» ні переді Мною, ні перед кимось іншим, хоча я бачу, що твоя думка про це призвела тебе до великої провини.

Я підводив людей, зокрема й власних дітей.

Все, що сталося у вашому житті, сталося ідеально для того, щоб ви — і всі душі, пов'язані з вами — зростали саме так, як вам потрібно було і як ви хотіли зростати.

Це ідеальний «вихід», побудований кожним представником Нової ери, який бажає уникнути відповідальності за свої дії та будь-яких неприємних наслідків.

Я відчуваю, що був егоїстом — неймовірно егоїстом — більшу частину свого життя, роблячи те, що мені подобається, незважаючи на вплив цього на інших.

Немає нічого поганого в тому, щоб робити те, що тобі подобається...

Але так багато людей постраждали, були розчаровані—

Питання лише в тому, що вам найбільше подобається. Здається, ви кажете, що зараз вам найбільше подобається поведінка, яка завдає мало або взагалі не шкодить іншим.

Це м'яко кажучи.

Навмисно. Ти маєш навчитися бути лагідним до себе. І перестати себе засуджувати.

Це важко, особливо коли інші так охоче судять. Я відчуваю, що буду для Тебе ганьбою, для правди; що якщо я наполягатиму на завершенні та публікації цієї трилогії, я буду таким поганим послом Твого послання, що дискредитую його.

Ви не можете дискредитувати істину. Істина є істина, і її не можна ні довести, ні спростувати. Вона просто є.

Диво та краса Мого послання не можуть і не будуть залежати від того, що люди думають про вас.

Дійсно, ви один з найкращих послів, бо прожили своє життя так, як ви називаєте, не ідеально.

Люди можуть зрозуміти вас — навіть коли засуджують. А якщо вони побачать, що ви справді щирі, то зможуть навіть пробачити вам ваше «брудне минуле».

І все ж кажу тобі ось що: доки ти хвилюєшся про те, що про тебе думають інші, ти належиш їм.

Тільки тоді, коли тобі не потрібне схвалення ззовні, ти можеш володіти собою.

Мене більше хвилювало саме повідомлення, ніж я сам. Я хвилювався, що його можуть очорнити.

Якщо вас турбує повідомлення, то поширюйте його. Не хвилюйтеся про те, що ви його очорните. Повідомлення говорить саме за себе.

Пам'ятай, чого я тебе навчив. Важливо не стільки те, наскільки добре сприйнято повідомлення, скільки те, наскільки добре його відправлено.

Пам'ятайте також: ви навчаєте тому, чого самі маєте навчитися.

Необов'язково досягати досконалості, щоб говорити про досконалість.

Необов'язково досягти майстерності, щоб говорити про майстерність.

Необов'язково досягти найвищого рівня еволюції, щоб говорити про найвищий рівень еволюції.

Прагніть лише бути щирими. Намагайтеся бути щирими. Якщо ви хочете виправити всю «шкоду», яку, на вашу думку, ви самі завдали, продемонструйте це своїми діями. Робіть те, що можете зробити. Потім залиште це на потім.

Легше сказати, ніж зробити. Іноді я відчуваюся такою винною.

Почуття провини та страх – єдині вороги людини.

Почуття провини важливе. Воно говорить нам, коли ми вчинили неправильно.

Немає такого поняття, як «неправильно». Є лише те, що не служить тобі; не говорить правди про те, Хто ти є і Ким ти обираєш бути.

Почуття провини – це почуття, яке тримає вас у тій ситуації, ким ви не є.

Але почуття провини — це те почуття, яке принаймні дозволяє нам помітити, що ми збилися зі шляху.

Ви говорите про усвідомлення, а не про почуття провини.

Кажу тобі ось що: почуття провини — це забруднювач землі, отрута, яка вбиває рослину.

Ти не зростеш через почуття провини, а лише зів'янеш і помреш.

Усвідомлення — це те, чого ви прагнете. Але усвідомлення — це не провини, а любов — це не страх.

Страх і почуття провини, повторюю я, — ваші єдині вороги. Любов і усвідомлення — ваші справжні друзі. Однак не плутайте одне з іншим, бо одне вб'є вас, а інше дасть вам життя.

Тоді я не повинен ні в чому почуватися «винним»?

Ніколи, ніколи. Яка в цьому користь? Це лише дозволяє тобі не любити себе — і це вбиває будь-який шанс полюбити когось іншого.

І мені нічого не варто боятися?

Страх і обережність — це дві різні речі. Будьте обережні, будьте свідомими, але не бійтеся. Бо страх лише паралізує, тоді як свідомість мобілізує.

Будьте мобілізовані, а не паралізовані.

Мене завжди вчили боятися Бога.

Я знаю. І з того часу твої стосунки зі Мною паралізовані.

Тільки коли ти перестав боятися Мене, ти зміг створити якісь змістовні стосунки зі Мною.

Якби Я міг дати тобі якийсь дар, якусь особливу благодать, яка дозволила б тобі знайти Мене, це була б безстрашність.

Блаженні безстрашні, бо вони пізнають Бога.

Це означає, що ви повинні бути достатньо безстрашними, щоб відмовитися від того, що, як ви думаєте, знаєте про Бога.

Ви повинні бути достатньо безстрашними, щоб відійти від того, що інші розповідали вам про Бога.

Ви повинні бути настільки безстрашними, щоб наважитися увійти у власний досвід знайомства з Богом.

І тоді ви не повинні відчувати провини за це. Коли ваш власний досвід суперечить тому, що ви думали, що знаєте, і тому, що всі інші говорили вам про Бога, ви не повинні відчувати провини.

Страх і почуття провини – єдині вороги людини.

Однак є й ті, хто каже, що робити те, що Ти пропонуєш, — це мати справу з дияволом; що тільки диявол міг би таке запропонувати.

Диявола немає.

Це ще щось, що сказав би диявол.

Диявол скаже все, що скаже Бог, чи не так?

Тільки хитріше.

Диявол хитріший за Бога?

Скажімо так, хитріший.

І тому диявол «хитрує», кажучи те, що сказав би Бог?

З лічені хвилини — якраз достатньо, щоб збити когось зі шляху; збити з манівців.

Я думаю, нам потрібно трохи поговорити про «диявола».

Ну, ми багато говорили про це в першій книзі.

Очевидно, недостатньо. Крім того, можуть бути ті, хто не читав першу книгу. Або, якщо на те пішло, другу. Тож я думаю, що гарним початком було б підсумувати деякі істини, знайдені в цих книгах. Це підготує основу для більших, універсальних істин у цій третій книзі. І ми знову повернемося до диявола на початку. Я хочу, щоб ви знали, як і чому така сутність була «винайдена».

Гаразд. Добре. Ви виграли. Я вже в діалозі, тож, очевидно, він продовжиться. Але є одна річ, яку люди повинні знати, коли я вступаю в цю третю розмову: минуло півроку відтоді, як я написав перші слова, представлені тут. Зараз 25 листопада 1994 року — день після Дня подяки. Знадобилося 25 тижнів, щоб дійти до цього моменту; 25 тижнів від ваших останніх слів вище, до моїх слів у цьому абзаці. Багато чого сталося за ці 25 тижнів. Але одне, чого не сталося, це те, що ця книга не просунулася ні на дюйм вперед. Чому це займає так багато часу?

Бачиш, як можеш блокувати себе? Бачиш, як можеш саботувати себе? Бачиш, як можеш зупинити себе саме тоді, коли на шляху до чогось хорошого? Ти робив це все своє життя.

Гей, зачекайте хвилинку! Це не я зволікаю з цим проектом. Я нічого не можу зробити — не можу написати жодного слова —

якщо не відчую спонукання, якщо не відчую... ненавиджу вживати це слово, але, мабуть, мені потрібно... натхнення, щоб прийти до цього жовтого блокнота та продовжити. А натхнення — це Твій відділ, а не мій!

Зрозуміло. Тож ти думаєш, що це я зволікав, а не ти.

Щось подібне, так.

Мій чудовий друже, це так схоже на тебе — та інших людей. Ти півроку сидиш склавши руки, нічого не роблячи для свого найвищого блага, фактично відштовхуючи його від себе, а потім звинувачуєш когось або щось поза собою у тому, що ти нікуди не рухаєшся. Хіба ти не бачиш тут закономірності?

Ну...

Кажу тобі: немає жодного моменту, коли б я не був з тобою; немає жодного моменту, коли б я не був «готовий».

Хіба я тобі цього раніше не казав?

Ну, так, але...

Я завжди з тобою, навіть до кінця часів.

Однак Я ніколи не нав'язуватиму тобі Свою волю.

Я обираю для тебе найвище благо, але понад усе — твою волю. І це найпевніший показник любові.

Коли Я хочу для тебе того, чого ти хочеш для тебе, тоді Я по-справжньому люблю тебе. Коли Я хочу для тебе того, чого Я хочу для тебе, тоді Я люблю Себе через тебе.

Так само, за цією ж мірою, ви можете визначити, чи люблять вас інші, і чи справді ви любите інших. Бо любов нічого не обирає для себе, а лише прагне зробити можливим вибір коханої людини.

Це, здається, прямо суперечить тому, що Ви написали в Книзі 1 про те, що кохання зовсім не стосується того, що інший є, робить і має, а лише того, що є, робить і має Його Я.

Це також викликає інші питання, наприклад... що робити батькам, які кивають носом на дитину: «Геть з вулиці!» Або, ще краще, ризикують власним життям, щоб вибігти у вир руху та схопити дитину? Що робити тим батькам? Хіба вона не любить свою дитину? Проте вона нав'язала свою волю. Пам'ятайте, дитина була на вулиці, бо сама цього хотіла.

Як ви пояснюєте ці суперечності?

Немає суперечності. Однак ви не можете побачити гармонії. І ви не зрозумієте цього божественного вчення про любов, доки не зрозумієте, що Мій найвищий вибір для Мене такий самий, як і ваш найвищий вибір для вас. А це тому, що ми з вами — одне ціле.

Бачите, Божественна Доктрина також є Божественною Дихотомією, і це тому, що саме життя є дихотомією — досвідом, у якому дві, здавалося б, суперечливі істини можуть існувати в одному просторі одночасно.

У цьому випадку, очевидно, суперечливі істини полягають у тому, що ми з тобою — окремі, а ми з тобою — одне ціле. Така ж очевидна суперечність проявляється у стосунках між тобою та всіма іншими.

Я дотримуюся того, що сказав у першій книзі: найбільша помилка, яку люди роблять у людських стосунках, — це турбуватися про те, чого хоче, що є, що робить або має інший. Турбуйтеся лише про Себе. Що є, що робить або має Себе? Чого хоче, що потребує, що обирає Себе? Який найвищий вибір для Себе?

Я також підтримую ще одне твердження, яке я зробив у тій книзі: найвищий вибір для «Я» стає найвищим вибором для іншого, коли «Я» усвідомлює, що більше нікого немає.

Отже, помилка полягає не у виборі того, що найкраще для вас, а радше у незнанні того, що найкраще. Це впливає з того, що ви тепер знаєте, Хто Ви Є Насправді, а тим більше, ким ви прагнете бути.

Я не розумію.

Що ж, дозвольте мені навести вам приклад. Якщо ви прагнете виграти гонку «Індіанаполіс 500», їзда зі швидкістю 150 миль на годину може бути для вас найкращим варіантом. Якщо ж ви хочете безпечно дістатися до продуктового магазину, це може бути ні.

Ви кажете, що все залежить від контексту.

Так. Усе життя таке. Що є «найкращим», залежить від того, ким ви є і ким ви прагнете бути. Ви не можете розумно вибрати, що найкраще для вас, доки не вирішите розумно, ким і чим ви є.

Тепер Я, як Бог, знаю, ким Я прагну бути. Тому Я знаю, що для Мене «найкраще».

І що це таке? Скажіть мені, що є «найкращим» для Бога? Це має бути цікаво...

Найкраще для Мене — це дати тобі те, що ти вирішиш, що для тебе найкраще. Тому що те, ким Я намагаюся бути, — це Моє Я, виражене. І Я існую цим через тебе.

Ви стежите за цим?

Так, хочете вірте, хочете ні, але я справді такий.

Добре. А тепер я скажу тобі дещо, у що тобі, можливо, важко повірити.

Я завжди даю тобі те, що для тебе найкраще... хоча й визнаю, що ти можеш не завжди це усвідомлювати.

Ця таємниця трохи прояснюється тепер, коли ви почали розуміти, що я задумав.

Я — Бог.

Я — Богиня.

Я — Верховна Істота. Все суще. Початок і Кінець. Альфа і Омега.

Я є Сума і Суть. Питання і Відповідь. Верх і Низ цього. Ліворуч і праворуч, Тут і Зараз, До і Після.

Я є Світло, і Я є Темрява, яка створює Світло і робить його можливим. Я є Безкінечне Добро і «Зло», яке робить «Добро» добром. Я є все це — Все Всього — і Я не можу відчувати жодної частини Себе, не відчувши Всього Себе.

І ось чого ти не розумієш у Мені. Ти хочеш зробити Мене одним, а не іншим. Високим, а не низьким. Добрим, а не поганим. Однак, заперечуючи половину Мене, ти заперечуєш половину себе. І роблячи так, ти ніколи не зможеш бути Тим, Ким Ти Є Насправді.

Я — Величне Все, і те, чого Я прагну, — це пізнати Себе на досвіді. Я роблю це через тебе і через усе інше, що існує. І Я переживаю Себе як величне через вибір, який Я роблю. Бо кожен вибір є самотворчим. Кожен вибір є остаточним. Кожен вибір представляє Мене, тобто, репрезентує Мене, як того, Ким Я Вибираю Бути Прямо Зараз.

Однак Я не можу обрати бути величним, якщо немає з чого вибирати. Якась частина Мене має бути менш величною, щоб Я обрав ту частину Мене, яка є величною.

Так само й з тобою.

Я — Бог, що творить Себе.

І ти також.

Цього прагне твоя душа. Цього прагне твій дух.

Якби Я завадив тобі мати те, що ти обираєш, Я б завадив Себі мати те, що обираю Я. Бо Моє найбільше бажання — відчувати Себе таким, ким Я Є. І, як я ретельно та старанно пояснив у Книзі 1, Я можу зробити це лише в просторі того, ким Я Не Є.

І тому я ретельно створив Те, Ким Я Не Є, щоб я міг відчувати Те, Ким Я Є.

Однак Я Є все, що Я створюю, — отже, Я Є, в певному сенсі, Тим, Ким Я Не Є.

Як людина може бути тим, ким вона не є?

Легко. Ти робиш це постійно. Просто слідкуй за своєю поведінкою.

Прагни зрозуміти це. Немає нічого, чим Я не є. Отже, Я Є Те, чим Я Є, і Я Є Те, чим Я Не Є.

ЦЕ БОЖЕСТВЕНА ДИХОТОМІЯ.

Це Божественна Таємниця, яку досі могли зрозуміти лише найпіднесеніші уми. Я відкрив її вам тут так, щоб її могли зрозуміти більша частина людей.

Це було посланням першої книги, і цю основну істину ви повинні зрозуміти — ви повинні глибоко знати — якщо хочете зрозуміти та пізнати ще більш піднесені істини, які прийдуть тут, у третій книзі.

Однак дозвольте мені тепер перейти до однієї з цих більш піднесених істин, бо вона міститься у відповіді на другу частину вашого запитання.

Я сподівався, що ми повернемося до цієї частини мого запитання. Як батько може любити дитину, якщо він каже або робить те, що найкраще для дитини, навіть якщо йому доводиться перешкоджати її власній волі це робити? Чи батько демонструє найщирішу любов, дозволяючи дитині гратися в дорозі?

Це чудове питання. І це питання, яке ставить собі кожен батько, у тій чи іншій формі, з початку виховання дітей. Відповідь однакова для вас як батьків, як і для Мене як Бога.

Отже, яка відповідь?

Терпіння, сину мій, терпіння. «Усе добре приходить до тих, хто чекає». Ти ніколи про це не чув?

Так, мій батько колись це казав, і я це ненавидів.

Я можу це зрозуміти. Але майте терпіння до себе, особливо якщо ваш вибір не приносить вам того, чого, на вашу думку, ви хочете. Наприклад, відповідь на другу частину вашого запитання.

Ти кажеш, що хочеш отримати відповідь, але не обираєш її. Ти знаєш, що не обираєш її, бо не відчуваєш її. Насправді, у тебе є відповідь, і вона була у тебе весь цей час. Ти просто її не обираєш. Ти обираєш вірити, що не знаєш відповіді — і тому ти її не знаєш.

Так, ви також обговорювали це в першій книзі. У мене є все, що я хочу мати зараз, включаючи повне розуміння Бога, але я не відчую цього, доки не дізнаюся, що це так.

Саме так! Ви ідеально це сказали.

Але як я можу знати, що я роблю, доки не переживу це на собі? Як я можу знати те, чого я не пережив? Хіба не був великий розум, який сказав: «Усе знання — це досвід»?

Він помилявся.

Знання не слідує за досвідом — воно йому передує.

У цьому випадку половина світу розуміє все навпаки.

Тобто, ти маєш на увазі, що в мене є відповідь на другу частину мого запитання, просто я не знаю, чи знаю її?

Саме так.

Але якщо я не знаю, що роблю це, то я цього не роблю.

Ось у чому парадокс, так.

Я не розумію... хіба що я розумію.

Дійсно.

То як я можу досягти цього стану «знання, що я знаю» щось, якщо я не «знаю, що я знаю»?

Щоб «знати, що ти знаєш, поведься так, ніби знаєш».

Ви також згадували щось про це в першій книзі.

Так. Гарним початком було б підсумувати те, що було розглянуто в попередньому вченні. І ви «просто випадково» ставите правильні запитання, що дозволяє Мені на початку

цієї книги коротко підсумувати інформацію, яку ми обговорювали в попередньому матеріалі, досить детально.

У першій книзі ми говорили про парадигму «Будь-Роби-Май» і про те, як більшість людей сприймають її навпаки.

Більшість людей вважають, що якщо в них «є» щось (більше часу, грошей, кохання — що завгодно), то вони нарешті можуть «зробити» щось (написати книгу, зайнятися хобі, поїхати у відпустку, купити будинок, розпочати стосунки), що дозволить їм «бути» чимось (щасливими, мирними, задоволеними або закоханими).

Насправді вони змінюють парадигму «Бути-Робити-Мати». У всесвіті, яким він є насправді (на відміну від того, яким ви його вважаєте), «володіння» не породжує «буття», а навпаки.

Спочатку ти «бутимеш» тим, що називається «щасливим» (або «знаючим», або «мудрим», або «співчутливим», чи чимось іншим), потім ти починаєш «робити» речі з цього місця буття — і невдовзі ти виявляєш, що те, що ти робиш, зрештою приносить тобі те, що ти завжди хотів «мати».

Спосіб запустити цей творчий процес (а це саме те, що це... процес творення) полягає в тому, щоб подивитися на те, що ви хочете «мати», запитати себе, ким, на вашу думку, ви б «були», якби «мали» це, а потім одразу перейти до буття.

Таким чином, ви змінюєте спосіб, у який використовували парадигму «Бути-Робити-Мати» — фактично, виправляєте її — і працюєте з творчою силою Всесвіту, а не проти неї.

Ось короткий спосіб сформулювати цей принцип:

У житті тобі нічого не потрібно робити.

Все залежить від того, ким ти є.

Це одне з трьох послань, яких я ще раз торкнуся наприкінці нашої розмови. На цьому я завершу книгу.

А зараз, щоб проілюструвати це, уявіть собі людину, яка просто знає, що якби в неї було трохи більше часу, трохи більше грошей або трохи більше любові, вона була б справді щасливою.

Він не розуміє зв'язку між тим, що він зараз «не дуже щасливий», і тим, що в нього немає часу, грошей чи кохання, яких він хоче.

Це вірно. З іншого боку, людина, яка «буває» щасливою, здається, має час зробити все, що справді важливо, всі необхідні гроші та достатньо любові на все життя.

Він виявляє, що має все необхідне, щоб «бути щасливим»... самим «бути щасливим»!

Саме так. Вирішую. заздалегідь те, ким ви обираєте бути, породжує це у вашому досвіді.

«Бути чи не бути. Ось у чому питання».

*Саме*Щастя – це стан розуму. І, як і всі стани розуму, воно відтворюється у фізичній формі.

Є таке твердження про магніт на холодильник:

«Усі стани розуму відтворюються самі».

Але як ви можете «бути» щасливими взагалі або «бути» кимось, до чого прагнете — наприклад, більш заможним або більш коханим — якщо у вас немає того, що, на вашу думку, вам потрібно, щоб «бути» цим?

Поводься так, ніби ти є таким, і ти притягнеш це до себе.

Ким ти поводишся, ніби ти є, тим ти й стаєш.

Іншими словами, «Вдавайте, поки не досягнете успіху».

Щось подібне, так. Тільки ти не можеш справді «прикидатися». Твої дії мають бути щирими.

Все, що ви робите, робите щиро, інакше користь від дії втрачається.

Це не тому, що я не «винагороджу вас». Бог не «винагороджує» і не «карає», як ви знаєте. Але Природний Закон вимагає, щоб тіло, розум і дух були об'єднані в думці, слові та дії, щоб процес творення працював.

Ви не можете обдурити свій розум. Якщо ви нещирі, ваш розум це знає, і це все. Ви щойно позбавили себе будь-якого шансу допомогти вам у творчому процесі.

Звичайно, ви можете творити без свого розуму — просто це набагато складніше. Ви можете попросити своє тіло зробити щось, у що ваш розум не вірить, і якщо ваше тіло робитиме це достатньо довго, ваш розум почне відпускати свою попередню думку про це та створюватиме Нову Думку. Щойно у вас з'явиться Нова Думка про щось, ви на хорошому шляху до створення її як постійного аспекту вашого єства, а не чогось, що ви просто виконуєте.

Це важкий шлях, і навіть у таких випадках дії мають бути щирими. На відміну від того, що можна робити з людьми, всесвітом маніпулювати не можна.

Отже, тут ми маємо дуже делікатний баланс. Тіло робить щось, у що розум не вірить, проте розум повинен додати до дії тіла елемент щирості, щоб це спрацювало.

Як розум може додати щирості, якщо він не «вірить» у те, що робить тіло?

Виключивши егоїстичний елемент особистої вигоди.

Як?

Розум може бути не в змозі щиро погодитися з тим, що дії тіла можуть принести вам те, що ви оберете, але розум здається цілком ясним, що Бог принесе добро через вас іншому.

Тому, що б ти не обирала для себе, віддай іншому.

Чи не могли б ви повторити це, будь ласка?

Звісно.

Що б ти не обирала для себе, віддай іншому Якщо ти вирішив бути щасливим, зроби щасливим іншого.

Якщо ти обираєш процвітання, зроби так, щоб процвітав інший.

Якщо ти обираєш більше любові у своєму житті, зроби так, щоб в іншому було більше любові у його.

Робіть це щиро — не тому, що прагнете особистої вигоди, а тому, що ви справді хочете, щоб інша людина мала це — і все, що ви віддасте, прийде до вас.

Чому це так? Як це працює?

Сам акт віддачі чогось змушує вас відчувати, що ви маєте це, щоб віддати. Оскільки ви не можете віддати іншому щось, чого у вас зараз немає, ваш розум приходить до нового висновку, Нової Думки про вас, а саме, що ви повинні мати це, інакше ви не могли б цього віддавати.

Ця Нова Думка потім стає вашим досвідом. Ви починаєте «бути» цим. І як тільки ви починаєте «бути» річчю, ви задієте шестерні найпотужнішої машини творення у Всесвіті — вашого Божественного Я.

Ким би ви не були, ви це створюєте.

Коло замкнулося, і ви створюватимете дедалі більше цього у своєму житті. Це проявиться у вашому фізичному досвіді.

Це найбільша таємниця життя. Саме для цього були написані перша та друга книги. Все це було там, набагато детальніше.

Поясніть мені, будь ласка, чому щирість така важлива в тому, щоб дати іншому те, що ви обираєте для себе самі.

Якщо ви даєте комусь щось як хитрий прийом, маніпуляцію, спрямовану на те, щоб щось прийшло до вас, ваш розум це знає. Ви щойно дали йому сигнал, що у вас цього зараз немає. А оскільки Всесвіт — це не що інше, як велика копіювальна машина, яка відтворює ваші думки у фізичній формі, це буде ваш досвід. Тобто, ви продовжуватимете відчувати «немати цього» — що б ви не робили!

Більше того, саме таким буде досвід людини, якій ви намагаєтеся це дати. Вона побачить, що ви просто прагнете щось отримати, що вам насправді нічого запропонувати, і ваша віддача буде порожнім жестом, який розглядатиметься попри всю егоїстичну поверховість, з якої вона походить.

Саме те, що ви прагнули притягнути, ви таким чином відштовхнете.

Однак, коли ви даєте щось іншому з чистим серцем — бо бачите, що вони цього хочуть, потребують цього і повинні це мати — тоді ви відкриєте, що у вас є це, що ви можете дати. І це грандіозне відкриття.

Це правда! Це справді так працює! Я пам'ятаю, як одного разу, коли в моєму житті справи йшли не дуже добре, я схопився за голову і подумав, що в мене більше немає грошей, дуже мало їжі, і що я не знаю, коли наступного разу з'їм свій сміливий обід або як сплачу оренду. Того ж вечора я зустрів молоду пару на автобусній станції. Я спустився забрати пакунок, і там ці діти, тулячись на лавці, використовували свої пальта як ковдру.

Я побачив їх, і моє серце стиснулося до них. Я згадав, як був малим, як це було, коли ми просто пробігали повз, і так у русі. Я підійшов до них і спитав, чи не хотіли б вони зайти до мене, посидіти біля гарячого вогню, випити трохи гарячого шоколаду, можливо, розкласти кушетку та добре виспатися. Вони дивилися на мене широко розплющеними очима, як діти різдвяного ранку.

Ну, ми дісталися додому, і я приготувала їм вечерю. Того вечора ми всі поїли краще, ніж будь-хто з нас за довгий час. Їжа завжди була тут. Холодильник був повний. Мені просто потрібно було потягнутися назад і схопити все те, що я туди запхала. Я

приготувала смажену страву, де все було в холодильнику, і вона була чудова! Я пам'ятаю, як подумала, звідки взялася вся ця їжа?

Наступного ранку я навіть дав дітям сніданок і відпустив їх. Коли я відвозив їх назад на автобусній станції, я заліз у кишеню і дав їм двадцятидоларову купюру. «Можливо, це допоможе», — сказав я, обійняв їх і відпустив. Я почувався краще у своїй ситуації цілий день. Чорт забирай, цілий тиждень. І цей досвід, який я ніколи не забуду, призвів до глибокої зміни мого світогляду та розуміння життя.

З того часу справи пішли на краще, і коли я сьогодні вранці подивилася на себе в дзеркало, то помітила дещо дуже важливе. Я все ще тут.

Це чудова історія. І ви маєте рацію. Саме так це працює. Тож, коли ви чогось хочете, віддайте це. Тоді ви більше не будете цього «хотіти». Ви одразу відчуєте, що «маєте» це. Відтепер це лише питання ступеня. Психологічно вам буде набагато легше «додавати», ніж створювати з повітря.

Мені здається, що я щойно почув щось дуже глибоке. Чи можете ви тепер пов'язати це з другою частиною мого запитання? Чи є тут зв'язок?

Бачите, я пропоную сказати, що у вас вже є відповідь на це питання. Зараз ви живете з думкою, що у вас немає відповіді; що якби ви мали відповідь, ви б мали мудрість. Тож ви приходите до Мене за мудрістю. Однак Я кажу вам: будьте мудрістю, і ви її матимете.

А який найшвидший спосіб «бути» мудрістю? Зробити мудрим іншого.

Ви обираєте знати відповідь на це питання? Дайте відповідь на інше.

Отже, тепер я поставлю тобі запитання. Я вдаватиму, що «не знаю», а ти даси Мені відповідь.

Як батько, який витягує дитину з дороги, може по-справжньому любити її, якщо любов означає, що ви хочете для іншого того ж, чого вона хоче для себе?

Я не знаю.

Я знаю, що ти не робиш цього. Але якби ви думали, що так, якою була б ваша відповідь?

Ну, я б сказав, що батьки справді хотіли для дитини того, чого хотіла дитина, а саме – залишитися живою. Я б сказав, що дитина

не хотіла померти, але просто не знала, що блукання в заторах може спричинити це. Тож, бігаючи туди, щоб забрати дитину, батьки зовсім не позбавляли дитину можливості проявити свою волю, а просто усвідомлювали справжній вибір дитини, її найглибше бажання.

Це була б дуже гарна відповідь.

Якщо це правда, тоді Ти, як Бог, повинен нічого не робити, окрім як зупиняти нас від заподіяння собі шкоди, бо не може бути нашим найглибшим бажанням заподіяти собі шкоду. Однак ми постійно завдаємо собі шкоди, а Ти просто сидиш і спостерігаєш за нами.

Я завжди на зв'язку з твоїм найглибшим бажанням і завжди тобі його даю.

Навіть коли ви робите щось, що може призвести до вашої смерті — якщо це ваше найглибше бажання, саме це ви й отримуєте: досвід «вмирання».

Я ніколи, ніколи не втручаюся у твоє найглибше бажання.

Ви маєте на увазі, що коли ми завдаємо собі шкоди, саме цього ми й хотіли зробити? Це наше найглибше бажання?

Ви не можете «завдати шкоди» собі. Ви не здатні бути пошкодженими. «Шкода» – це суб'єктивна реакція, а не об'єктивне явище. Ви можете вирішити зазнати «шкоди» собі внаслідок будь-якої зустрічі чи явища, але це повністю ваше рішення.

З огляду на цю істину, відповідь на ваше запитання: так, коли ви «завдали собі шкоди», це сталося тому, що ви цього хотіли. Але я говорю на дуже високому, езотеричному рівні, і це насправді не те, звідки «походить» ваше запитання.

У тому сенсі, в якому ви це маєте на увазі, як питання свідомого вибору, я б сказав, що ні, щоразу, коли ви робите щось, що шкодить вам, це не тому, що ви «хотіли».

Дитина, яку збиває машина, бо вона заблукала на вулицю, не «хотіла» (не бажала, не прагнула, не свідомо не вибирала) бути збитою машиною.

Чоловік, який постійно одружується з однією й тією ж жінкою — з тією, яка йому зовсім не підходить — представленою в різних формах, не «хоче» (не бажає, не шукає, не свідомо не обирає) продовжувати створювати погані шлюби.

Не можна сказати, що людина, яка б'є молотком по великому пальцю, «хотіла» цього досвіду. Це не було бажаним, прагненим, свідомо обраним.

Однак усі об'єктивні явища притягуються до вас підсвідомо; усі події створюються вами несвідомо; кожна людина, місце чи річ у вашому житті були притягнуті до вас — були Самостворені, якщо хочете — щоб забезпечити вам точні та ідеальні умови, ідеальну можливість пережити те, що ви далі бажаєте пережити, займаючись своєю справою еволюції.

Ніщо не може статися — кажу вам, нічого не може статися — у вашому житті, що не є ідеальною можливістю для вас щось зцілити, щось створити або пережити щось, що ви хочете зцілити, створити або пережити, щоб бути Тим, Ким Ви Є Насправді.

І хто ж я, насправді?

Ким би ви не вирішили бути. Яким би аспектом Божественності ви не хотіли бути — ось ким ви є. Це може змінитися в будь-який момент. Дійсно, це часто відбувається, з моменту в момент. Однак, якщо ви хочете, щоб ваше життя врегулювалося, щоб воно перестало приносити вам таке розмаїття вражень, є спосіб зробити це. Просто перестаньте так часто змінювати свою думку про те, ким ви є, і ким ви обираєте бути.

Можливо, легше сказати, ніж зробити!

Я бачу, що ви приймаєте ці рішення на багатьох різних рівнях. Дитина, яка вирішує вийти на вулицю, щоб погратися в дорозі, не робить вибору померти. Вона може робити багато інших виборів, але смерть не є одним із них. Мати це знає.

Проблема тут не в тому, що дитина обрала смерть, а в тому, що вона зробила вибір, який може призвести до кількох наслідків, включаючи її смерть. Цей факт їй незрозумілий; він їй невідомий. Саме відсутність даних заважає дитині зробити чіткий вибір, кращий вибір.

Отже, бачите, ви чудово це проаналізували.

Тепер Я, як Бог, ніколи не втручатимуся у ваш вибір, але Я завжди знатиму, який він.

Отже, ви можете вважати, що якщо з вами щось трапляється, то це ідеально, що так сталося, бо ніщо не уникає досконалості у Божому світі.

Задум твого життя — люди, місця та події в ньому — все це було досконало створено досконалим творцем самої досконалості: тобою. І Мною... у тобі, як і через тебе.

Тепер Ми можемо працювати разом у цьому спільному творчому процесі свідомо чи несвідомо. Ви можете рухатися по життю усвідомлено чи неусвідомлено. Ви можете йти своїм шляхом уві сні чи наяву.

Ви обираєте.

Зачекайте, повернімося до того коментаря про прийняття рішень на багатьох різних рівнях. Ви сказали, що якщо я хочу, щоб життя врегулювалося, я маю перестати змінювати свою думку щодо того, хто я є і ким я хочу бути. Коли я сказав, що це може бути нелегко, ви зауважили, що всі ми робимо свій вибір на багатьох різних рівнях. Чи можете ви це детальніше пояснити? Що це означає? Які наслідки?

Якби все, чого ви бажали, було б того, чого бажала ваша душа, все було б дуже просто. Якби ви слухали ту частину себе, яка є чистим духом, усі ваші рішення були б легкими, а всі результати радісними. Це тому, що вибір духу – це завжди найвищий вибір.

Їх не потрібно ставити під сумнів. Їх не потрібно аналізувати чи оцінювати. Їх просто потрібно дотримуватися, діяти відповідно до них.

Однак ви не лише дух. Ви — Триєдина Істота, що складається з тіла, розуму та духу. У цьому і ваша слава, і ваша дивовижність. Бо ви часто приймаєте рішення та робите вибір на всіх трьох рівнях одночасно — і вони аж ніяк не завжди збігаються.

Нерідко трапляється, що тіло хоче одного, розум — іншого, а дух — третього. Це особливо стосується дітей, які часто ще не достатньо зрілі, щоб розрізнити те, що звучить «весело» для тіла, і те, що має сенс для розуму, — не кажучи вже про те, що резонує з душею. Тож дитина перевальцем виходить на вулицю.

Тепер, як Бог, Я знаю про всі ваші рішення, навіть ті, які ви робите підсвідомо. Я ніколи не втручатимуся в них, а радше навпаки. Моя робота — забезпечити, щоб ваш вибір був виконаний. (Насправді, ви надаєте його самому собі. Я створив систему, яка дозволяє вам це робити. Ця система називається процесом творення і детально пояснюється в Книзі 1).

Коли ваш вибір суперечить один одному — коли тіло, розум і дух не діють як єдине ціле — процес творення працює на всіх рівнях, призводячи до неоднозначних результатів. Якщо ж, навпаки, ваше ество перебуває в гармонії, а ваш вибір єдиний, можуть відбуватися дивовижні речі.

У вашої молоді є вислів — «мати все разом» — який можна було б використати для опису цього єдиного стану буття.

Також існують рівні всередині рівнів у вашому процесі прийняття рішень. Це особливо стосується рівня розуму.

Ваш розум може приймати рішення та робити вибір, виходячи з одного щонайменше трьох внутрішніх рівнів: логіки, інтуїції, емоцій, а іноді й усіх трьох, що створює потенціал для ще більшого внутрішнього конфлікту.

А в межах одного з цих рівнів — емоцій — є ще п'ять рівнів. Це п'ять природних емоцій: горе, гнів, заздрість, страх і любов.

І всередині них також є два останні рівні: любов і страх.

П'ять природних емоцій включають любов і страх, проте любов і страх є основою всіх емоцій. Інші три з п'яти природних емоцій є наслідками цих двох.

Зрештою, всі думки спричинені любов'ю або страхом. Це велика полярність. Це первісна дуальність. Все, зрештою, зводиться до одного з них. Усі думки, ідеї, концепції, розуміння, рішення, вибір та дії базуються на одному з них:

І, зрештою, насправді є лише один.

Любов.

Насправді, кохання — це все, що існує. Навіть страх є наслідком кохання, і коли його ефективно використовувати, він виражає кохання.

Страх виражає любов?

У найвищій формі, так. Усе виражає любов, коли цей вираз знаходиться у найвищій формі.

Батько, який рятує дитину від смерті в дорожньо-транспортній пригоді, висловлює страх чи любов?

Ну, мабуть, і те, й інше. Страх за життя дитини та любов — достатньо, щоб ризикувати власним життям, щоб врятувати дитину.

Саме так. І ось тут ми бачимо, що страх у своїй найвищій формі стає любов'ю... це любов... виражена як страх.

Так само, просування по шкалі природних емоцій, горе, гнів і заздрість – це все певна форма страху, який, у свою чергу, є певною формою любові.

Одне веде до іншого. Бачите?

Проблема виникає, коли будь-яка з п'яти природних емоцій спотворюється. Тоді вони стають гротескними і взагалі не впізнаваними як наслідки любові, не кажучи вже про Бога, яким є Абсолютна Любов.

Я вже чув про п'ять природних емоцій раніше — завдяки моєму чудовому спілкуванню з доктором Елізабет Кюблер-Росс. Вона навчила мене про них.

Дійсно. І саме я надихнув її навчати про це.

Тож я бачу, що коли я роблю вибір, багато що залежить від того, «звідки я родом», і що моє «звідки» може бути на кілька рівнів.

Так, саме так і є.

Будь ласка, розкажіть мені — я б хотіла почути це ще раз, бо я забула багато з того, чого мене навчила Єлизавета — все про п'ять природних емоцій.

Горе – це природна емоція. Це та частина вас, яка дозволяє вам попроситися, коли ви не хочете прощатися; висловити – виштовхнути, просунути – внутрішній смуток від переживання будь-якої втрати. Це може бути втрата близької людини або втрата контактної лінзи.

Коли вам дозволено висловлювати своє горе, ви його позбавляєтеся. Діти, яким дозволено сумувати, коли їм сумно, дуже добре ставляться до смутку, коли стають дорослими, і тому зазвичай дуже швидко долають свій смуток.

Дітям, яким кажуть: «Ну, ну, не плач», важко плакати в дорослому віці. Зрештою, їм усе життя казали цього не робити. Тому вони придушують своє горе.

Постійно пригнічене горе перетворюється на хронічну депресію, дуже неприродну емоцію.

Люди вбивали через хронічну депресію. Почалися війни, народи занепадали.

Гнів – це природна емоція. Це інструмент, який у вас є, що дозволяє вам сказати: «Ні, дякую». Він не обов'язково має бути образливим і ніколи не повинен завдавати шкоди іншому.

Коли дітям дозволяють висловлювати свій гнів, вони приносять дуже здорове ставлення до нього в доросле життя, і тому зазвичай дуже швидко долають свій гнів.

Дітям, яких змушують відчувати, що їхній гнів — це неправильно, що його неправильно висловлювати, і, насправді, що вони навіть не повинні його відчувати, буде важко належним чином впоратися зі своїм гнівом у дорослому віці.

Гнів, який постійно пригнічується, перетворюється на лють, дуже неприродну емоцію.

Люди вбивали через лють. Почалися війни, народи занепали.

Заздрість – це природна емоція. Це емоція, яка змушує п'ятирічну дитину бажати дотягнутися до дверної ручки, як це робить її сестра, або покататися на велосипеді. Заздрість – це природна емоція, яка змушує вас хотіти зробити це знову; старатися більше; продовжувати боротися, доки не досягнете успіху. Заздрість дуже корисна, дуже природна. Коли дітям дозволяють висловлювати свою заздрість, вони приносять дуже здорове ставлення до неї у доросле життя, і тому зазвичай дуже швидко долають свою заздрість.

Дітям, яким вселяють думку, що заздрість — це не нормально, що її неправильно висловлювати, і, насправді, що вони навіть не повинні її відчувати, буде важко належним чином впоратися із своєю заздрістю, коли вони стануть дорослими.

Заздрість, яку постійно пригнічують, перетворюється на ревності, дуже неприродну емоцію.

Люди вбивали через заздрість. Почалися війни, народи занепали.

Страх – це природна емоція. Усі немовлята народжуються лише з двома страхами: страхом падіння та страхом гучних звуків. Усі інші страхи – це засвоєні реакції, які дитині привносить оточення, яких їй навчають батьки. Мета природного страху – виховувати в ній трохи обережності. Обережність – це інструмент, який допомагає підтримувати тіло живим. Це результат любові. Любові до себе.

Дітям, яких змушують відчувати, що страх — це неприйнятно, що його неправильно висловлювати, і, насправді, що вони навіть не повинні його відчувати, буде важко належним чином впоратися зі своїм страхом у дорослому віці.